

Psalm 22

Explanatory Translation by Rabbi Zvi Yehuda

תהלים מזמור כב

(א) לְמַנְצֵחַ עַל־אֵילַת הַשֶּׁחַר מִזְמוֹר לְדָוִד: (ב) אֵלֵי אֵלֵי לָמָּה עֲזַבְתָּנִי רְחוֹק מִיִּשׁוּעָתִי דְבַרֵי שְׁאֲגָתִי: (ג) אֵלֹהֵי אֲקַרָּא יוֹמָם וְלַיְלָה תַעֲנֶנּוּ וְלִילָה וְלֹא־דוֹמְיָה לִי: (ד) וְאַתָּה קְדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל: (ה) בָּךְ בָּטַחוּ אֲבֹתַיִנוּ בָּטַחוּ וְתַפְלִטְמוּ: (ו) אֵלֶיךָ זָעָקוּ וְנִמְלְטוּ בָּךְ בָּטַחוּ וְלֹא־בוֹשׁוּ: (ז) וְאַנְכִי תוֹלַעַת וְלֹא־אִישׁ חֲרַפְתָּ אָדָם וּבְזוּי עָם: (ח) פֶּלִיאֵי יִלְעָגוּ לִי יַפְטִירוּ בְּשִׁפְהָ נִינְעוּ רָאשׁ: (ט) גַּל אֵלֵיִי יִפְלִטֵהוּ יִצְיִלֵהוּ כִּי חָפֵץ בּוֹ: (י) כִּי־אַתָּה גָּחִי מִבְּטָן מִבְּטִיחִי עַל־יְשׁוּעָתִי אֲמִי: (יא) עֲלֶיךָ הִשְׁלַכְתִּי מִרְחֹם מִבְּטָן אִמִּי אֵלֵי אֲתָהּ: (יב) אֶל־תִּרְחַק מִמֶּנִּי כִּי־צָרָה קְרוּבָה כִּי־אֵין עֹזְרִי: (יג) סָבְבוּנִי פָּרִים רַבִּים אֲבִירֵי בָשָׁן כְּתֵרוּנֵי: (יד) פָּצוּ עָלַי פִּיהֶם אַרְיֵה טָרַף וְשֹׁאֵג: (טו) כַּמַּיִם נִשְׁפַּכְתִּי וְהִתְפָּרְדוּ כַּל־עֲצָמוֹתַי הִנֵּה לִבִּי כַּדּוֹנָג נִמַּס בְּתוֹךְ מַעֲי: (טז) יָבֵשׁ כַּחֲרָשׁ כַּחֲזִי וְלִשׁוֹנִי מִדְּבַק מִלְקוֹחִי וְלַעֲפָר־מֹנֹת תִּשְׁפָּתַנִּי: (יז) כִּי־סָבְבוּנִי כְּלָבִים עֲדַת מְרַעִים הִקְיִפוּנִי כְּאַרְיֵי נְדִי וְרֹגְלֵי: (יח) אֶסְפָּר כַּל־עֲצָמוֹתַי הֵמָּה יַבִּיטוּ וְרֵאוּ־בִּי: (יט) יִחַלְקוּ בְּגִדֵי לֶהֱם וְעַל־לְבוּשֵׁי יִפְּלוּ גֹרְלִי: (כ) וְאַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי־תִרְחַק אֲנִלוֹתַי לַעֲזוּרָתִי חוֹשֶׁה: (כא) הִצִּילָה מִחֲרָב נַפְשִׁי מִיַּד־כָּלֵב יִחִידָתִי: (כב) הוֹשִׁיעֵנִי מִפִּי אַרְיֵה וּמִקַּרְנֵי רַמִּים עֲנִיתַנִּי: (כג) אֶסְפָּרָה שְׁמֶךָ לְאִחֵי בְּתוֹךְ קֹהֵל אֲהַלְלֶנּוּ: (כד) יִרְאוּ יְיָ הִלְלוּהוּ כַּל־זָרַע יַעֲקֹב כַּבְּדוּהוּ וּגְוָרוּ מִמֶּנּוּ כַּל־זָרַע יִשְׂרָאֵל: (כה) כִּי לֹא־בָזָה וְלֹא שִׁקַּץ עֲנוֹת עֲנִי וְלֹא־הִסְתִּיר פָּנָיו מִמֶּנּוּ וּבִשְׁוֹעוֹ אֵלָיו שָׁמַע: (כו) מֵאַתָּה תִּהְלָתִי בְּקֹהֵל רַב נְדָרֵי אֲשַׁלֵּם נֶגֶד יִרְאָיו: (כז) יֹאכְלוּ עֲנֻוִים וְיִשְׁבְּעוּ יִהְלְלוּ יְיָ דְרָשׁוּ יִחִי לְבַבְכֶם לַעֲד: (כח) יִזְכְּרוּ וְיִשְׁבוּ אֵלֵיִי כַּל־אֲפִסִּי־אַרְצָךָ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כַּל־מִשְׁפַּחַת גּוֹיִם: (כט) כִּי לֵיִי הַמְּלוֹכָה וּמִשָּׁל בְּגוֹיִם: (ל) אֲכָלוּ וְיִשְׁתַּחֲווּ כַּל־דִּשְׁנֵי־אַרְצָךָ לְפָנָיו יִכְרַעוּ כַּל־יִרְדֵי עֶפְרַי וְנִפְשׁוּ לֹא חֲנִיָּה: (לא) זָרַע יַעֲבֹדְנוּ יִסְפָּר לְאֹדְנֵי לְדָוִד: (לב) יָבֵאוּ וְיִגִּידוּ צְדָקְתוֹ לְעַם נוֹלָד כִּי עָשָׂה:

חלוקת מזמור כב

כותרת

(א) לְמַנְצֵחַ עַל אֵילַת הַשֶּׁחַר מִזְמוֹר לְדָוִד:

מבנה המזמור

[א] המשורר קובל וזועק לעזרה מהאל (ב-ב-כב).

[ב] המשורר נודר להודות לאל אם יעזרנו (כג-לב)

[א] קובלנה וזעקה לעזרה

(ב) אֵלֵי אֵלֵי לָמָּה עֲזַבְתָּנִי רְחוֹק מִיִּשׁוּעָתִי דְבַרֵי שְׁאֲגָתִי:

(ג) אֵלֹהֵי אֲקַרָּא יוֹמָם וְלַיְלָה תַעֲנֶנּוּ וְלִילָה וְלֹא דוֹמְיָה לִי:

אתה [אלי] (ד) וְאַתָּה קְדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל:

(ה) בָּךְ בָּטַחוּ אֲבֹתַיִנוּ בָּטַחוּ וְתַפְלִטְמוּ:

(ו) אֵלֶיךָ זָעָקוּ וְנִמְלְטוּ בָּךְ בָּטַחוּ וְלֹא בּוֹשׁוּ:

אני [המשורר] (ז) וְאַנְכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ חֲרַפְתָּ אָדָם וּבְזוּי עָם:

(ח) כַּל רָאִי יִלְעָגוּ לִי יַפְטִירוּ בְּשִׁפְהָ נִינְעוּ רָאשׁ:

(ט) גַּל אֵל יְיָ יִפְלִטֵהוּ יִצְיִלֵהוּ כִּי חָפֵץ בּוֹ:

- אתה ואני (י) כי אַתָּה גַחֵי מִבְּטֶן מִבְּטִיחֵי עַל שְׂדֵי אֲמִי:
 (יא) עָלֶיךָ הִשְׁלַכְתִּי מִרְחֹם מִבְּטֶן אֲמִי אֵלֶי אַתָּה:
 (יב) אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי כִּי צָרָה קְרוּבָה כִּי אֵין עֹזֶר:
 תאור הצרה (יג) סָבְבוּנִי פָּרִים רַבִּים אֲבִירֵי בָשָׁן כְּתֹרֹנֵי:
 (יד) פָּצוּ עָלַי פִּיהֶם אַרְיֵה טֶרֶף וְשֹׂאֵג:
 (טו) כַּמִּים נִשְׁפַּכְתִּי וְהִתְפָּרְדוּ כָּל עֲצָמוֹתַי הִנֵּה לִבִּי כְּדוֹנָג נִמַּס בְּתוֹךְ מַעַי:
 (טז) יָבֵשׁ כְּחֶרֶשׁ כַּחֲזִי וּלְשׁוֹנֵי מְדַבֵּק מִלְקוֹחֵי וְלַעֲפָר מְנוֹת תִּשְׁפָּתַנִּי:
 (יז) כִּי סָבְבוּנִי כְּלָבִים עֲדַת מְרַעִים הַקִּיפוּנִי כְּאַרְיֵי יְדֵי וְרַגְלֵי:
 (יח) אֶסְפֵּר כָּל עֲצָמוֹתַי הֵמָּה יִבִּיטוּ יִרְאוּ בִּי:
 (יט) יִתְלַקוּ בְּגֵדֵי לֶהֱם וְעַל לְבוּשֵׁי נִפִּילוּ גֹרְלִי:
 תאור הצפיה (כ) וְאַתָּה יי אֵל תִּרְחַק אֲנִלוֹתַי לְעֹזְרֹתַי חוֹשֶׁה:
 (כא) הִצִּילָה מִסָּרֵב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתַי:
 (כב) הוֹשִׁיעֵנִי מִפִּי אַרְיֵה וּמִקֶּרְנֵי רַמִּים עֲנִיתַנִּי:

[ב] נדר ההודאה לאל אם יעזרנו

- (כג) אֶסְפְּרָה שְׁמֶךָ לְאַחֵי בְּתוֹךְ קֶהֱל אֶהְלֵלְךָ:
 (כד) יִרְאֵי יי הִלְלוּהוּ כָּל זֶרַע יִשְׂרָאֵל וְגִירוֹ מִמֶּנּוּ כָּל זֶרַע יִשְׂרָאֵל:
 (כה) כִּי לֹא בָזָה וְלֹא שִׁקַּץ עֲנוֹת עֲנִי וְלֹא הִסְתִּיר פְּנֵי מִמֶּנּוּ וּבִשְׁעוֹ אֵלָיו שָׁמַע:
 (כו) מֵאַתָּה תִּהְלָתִי בְּקֶהֱל רַב גְּדֵרֵי אֲשֶׁלֶם נֶגֶד יִרְאִיו:
 (כז) יֵאָכְלוּ עֲנוּיִם וְיִשְׁבְּעוּ יִהְלְלוּ יי דְרָשׁוּ יַחֲזִי לְבַבְכֶם לְעַד:
 (כח) יִזְכְּרוּ וְיָשִׁבוּ אֵל יי כָּל אֲפַסֵּי אֶרֶץ וְיִשְׁתַּחֲוּוּ לְפָנֶיךָ כָּל מִשְׁפַּחֹת גּוֹיִם:
 (כט) כִּי לִיִּי הַמְּלוּכָה וּמֵשֶׁל בְּגוֹיִם:
 (ל) אֲכָלוּ וְיִשְׁתַּחֲוּוּ כָּל דְּשָׁנֵי אֶרֶץ לְפָנָיו יִכְרְעוּ כָּל יוֹרְדֵי עָפָר וְנִפְשׁוּ לֹא תִּנֶּה:
 (לא) זֶרַע יַעֲבֹדְנוּ וְסִפֵּר לְאֲדֹנָי לְדוֹר:
 (לב) יִבְאוּ וְיִגִּידוּ צְדָקָתוֹ לְעַם נוֹלָד כִּי עָשָׂה:

כותרת

(א) למנצח על אילת השחר מזמור לדוד.

(1) Editorial Heading: Performing instructions; description and attribution (authorship or tribute?).

To the conductor. [in the style of/related to] *Ayelet Hashahar*. A Psalm. To David.

מזמור

(ב) אלי אלי למה עזבתני, רחוק מישועתי דברי שאגתי.

(ב) אלי! אלי! למה עזבתני? למה [אתה/אלי] רחוק מישועתי? למה [אתה/אלי] רחוק מדברי שאגתי?

(ב) אלי! אלי! למה עזבתני? למה דברי שאגתי רחוק [=רחוקים] מישועתי?

(2) Eli Eli - My singular, private, intimate God, in a repetition of urgency. שאגתי – for the poet is human.

My El! My El! Why do You abandon me? Why are You far from my rescue? – Far from the words of my roar?

My El! My El! Why do You abandon me? Why are the words of my ‘roar’ far from my rescue?

(ג) אלהי אקרא יומם ולא תענה, ולילה ולא דומיה לי.

(ג) אלהי! אקרא יומם [ולילה, ולא דומיה לי], ולא תענה; [אקרא יומם] ולילה, ולא דומיה לי [ולא תענה].

(ג) אלהי! אקרא יומם [ולילה], ולא תענה [ולא דומיה לי]; [אקרא יומם] ולילה [ולא תענה], ולא דומיה לי.

(3) Elohai – My Elohim! Poet switches to conventional (plural noun) call for God.

My God! I call by day and night, with no repose, and You do not respond!

My God! I call by day and night. You do not respond and I have no repose!

(ד) ואתה קדוש, יושב תהלות ישראל.

(ד) ואתה קדוש, יושב [על] תהלות ישראל.

(ד) ואתה קדוש יושב; [אתה] תהלות ישראל.

(4) Atta, ‘You’ - in the 2nd Person, contrasting the poet in the 1st Person. I versus You. Irony, sincerity or both?

Yet, You are distinctive, enthroned by Israel’s praises!

Though You are enthroned in distinctiveness [as the Distinctive One]; for You are [the core of] Israel’s praises!

(ה) בך בטחו אבותינו, בטחו ותפלטמו.

(ה) בך בטחו אבותינו [ותפלטמו], [בך] בטחו [אבותינו] ותפלטמו. [תחושת המשורר]

(ה) בך בטחו אבותינו [ותפלטמו], [בך] בטחו [אבותינו] ותפלטמו. [תהלות ישראל]

(5) Bittahon –Reliance on God (verses 5&6): Do they express the Poet’s mood or quote ‘Israel’s praises’?

[I am sure that:] On You, our ancestors relied, and You have delivered them.

[So claim ‘Israel’s praises’:] On You our ancestors relied, and You did deliver them.

(ו) אָלִיד זַעקוּ וְנִמְלְטוּ, בְּךָ בְּטַחוּ וְלֹא בּוֹשׁוּ.

(ו) אָלִיד זַעקוּ, וְנִמְלְטוּ; בְּךָ בְּטַחוּ, וְלֹא בּוֹשׁוּ. [תְּחוּשֵׁת הַמְשׁוֹרָר]

(ו) אָלִיד זַעקוּ וְנִמְלְטוּ, בְּךָ בְּטַחוּ וְלֹא בּוֹשׁוּ. [תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל:]

(6) Continuation of verse 5: Same alternative: Genuine devotion or quotation of liturgy?

[*I affirm that:*] To You they cried, and escaped; on You they relied, and were not put to shame.

[*So they praise You:*] To You they cried, and escaped; on You they relied, and were not put to shame.

(ז) וְאַנְכִי תוֹלַעַת, וְלֹא אִישׁ, חָרַפְתָּ אָדָם וּבְזוּי עָם.

(ז) וְאַנְכִי – תוֹלַעַת, וְלֹא אִישׁ; [וְאַנְכִי –] חָרַפְתָּ אָדָם וּבְזוּי עָם. [בְּמַרְיָוֹת]

(ז) וְאַנְכִי – תוֹלַעַת, וְלֹא אִישׁ; [וְאַנְכִי –] חָרַפְתָּ אָדָם וּבְזוּי עָם. [בְּעַנְוֹהַ]

(7) ‘Anokhi’ – ‘I’: An archaic-solemn style of majesty (for ‘Ani’). “I” versus God: sarcasm, humility or both?

[*Sarcasm*] But I am *just* a worm, not a human - loathed by men and shunned by society.

[*Humility*] But [*as for me*] – I am *just* a worm, not *even* human; [*I am*] loathed by men and shunned by society.

(ח) כָּל רֹאֵי יִלְעָגוּ לִי, יִפְטִירוּ בְּשִׁפְהָ, יִנְיְעוּ רֹאשׁ.

(ח) כָּל רֹאֵי – יִלְעָגוּ לִי; [כָּל רֹאֵי –] יִפְטִירוּ בְּשִׁפְהָ, יִנְיְעוּ רֹאשׁ. [בְּמַרְיָוֹת]

(ח) כָּל רֹאֵי – יִלְעָגוּ לִי; [כָּל רֹאֵי –] יִפְטִירוּ בְּשִׁפְהָ, יִנְיְעוּ רֹאשׁ. [בְּעַנְוֹהַ]

(8) Continuation of v. 7: Same alternative: genuine devotion, quotation of liturgy or both?

[*Sarcasm*] All my viewers – mock me; [*they*] twist their lips, [*they*] nod their heads.

[*Humility*] All those who watch me mock me - twisting their lips, nodding their heads.

(ט) גַּל אֵל יִי, יִפְלִטְהוּ, יַצִּילְהוּ – כִּי חָפֵץ בּוֹ.

(ט) גַּל אֵל יִי [מִשְׂאֵךְ], יִפְלִטְהוּ, יַצִּילְהוּ – כִּי חָפֵץ בּוֹ. [לַעֲג רֹאיוֹ, כַּבְּפִסוּק הַקּוֹדֵם]

(ט) גַּל אֵל יִי [מִשְׂאֵךְ] – יִפְלִטְהוּ, יַצִּילְהוּ; כִּי חָפֵץ בּוֹ. [אֲמוֹנַת הַמְשׁוֹרָר]

(9) Reliance on God: Does verse 9 continue watchers’ ridicule or relates the Poet’s restored Emuna? Perhaps after articulating his transitory anguish, the Poet reverts to his previous firm and enduring Emuna in God.

Roll over to God [(3rd P); *your load of worries*]. Let He deliver and save him (*the poet*), if He favors him.

Roll over to God [(3rd P); *your load of worries*]! He will deliver and save whomever He favors.

(י) כִּי אַתָּה גַחֲזִי מִבֶּטֶן, מִבְּטִיחִי עַל שְׂדֵי אָמִי.

(י) כִּי אַתָּה גַחֲזִי מִבֶּטֶן [אָמִי], [כִּי אַתָּה] מִבְּטִיחִי עַל שְׂדֵי אָמִי. [הַתְּנַעֲרוֹת מִלַּעַג רֹאיוֹ]

(י) כִּי אַתָּה גַחֲזִי מִבֶּטֶן [אָמִי], [כִּי אַתָּה] מִבְּטִיחִי עַל שְׂדֵי אָמִי. [הַמִּשְׁךְ בְּטוֹי אֲמוֹנַת הַמְשׁוֹרָר]

(10) Awakening – You, God, and I: Defying the scorners, or advancing, as the Poet sings his Emuna?

For it is You who pulled me out from my mothers’ belly; it is You who secured me at my mothers’ breasts.

For You pulled me out from my mothers’ belly, and secured me at my mothers’ breasts.

יא) עליך השלכתי מרחם, מבטן אמי אלי אמה.

יא) עליך השלכתי מרחם [אמי], [עליך השלכתי] מבטן אמי - אלי אמה!

יא) עליך השלכתי מרחם [אמי], [מ-גחי] מבטן אמי, אלי אמה.

(11) Continuation: *Poet is advancing in the awakening of his Emuna.*

On You I was thrown from my mother's womb; thrown from my mother's belly – [since birth] You are my El.

On You I was thrown from my mother's womb; as I emerged from my mother's belly – You were my El.

יב) אל תרחק ממני פי צרה קרובה פי אין עוזר.

יב) אל תרחק ממני - פי צרה קרובה, פי אין עוזר.

יב) אל תרחק ממני, פי צרה קרובה - פי אין עוזר.

(12) Supplication, 'Eli Atta': *Previous verse (11) links Poet's mood to Psalm's start - קרובה רחוק מישועתי תרחק*

Do not stay far from me, for trouble/sorrow is near me and there is none to help!

Do not be far from me when trouble is near me - for there is none to help!

יג) סבבוני פרים רבים, אבירי בָּשָׁן פְּתֹרוּנִי.

יג) סבבוני פרים רבים [=הרבה], אבירי בָּשָׁן [רבים] פְּתֹרוּנִי.

יג) סבבוני פרים רבים [=חזקים, אבירים], אבירי בָּשָׁן פְּתֹרוּנִי.

(13) Continuation: *Surrounding enemies appear as numerous and mighty bulls.*

Numerous bulls surround me; plenty of mighty [bulls] of Bashan encircle me

Mighty bulls surround me; mighty [bulls] of Bashan encircle me.

יד) פָּצוּ עָלַי פִּיהֶם, אַרְיֵה טֶרֶף וְשֹׂאֵג. [אַרְיֵה טֶרֶף וְשֹׂאֵג - קשור linked לראש מזמור 'אלי אלי', 'רחוק מישועתי דברי שאגתי'.

יד) פָּצוּ עָלַי פִּיהֶם, [כמו] אַרְיֵה טֶרֶף וְשֹׂאֵג. [יחיד במובן רבים]

יד) פָּצוּ עָלַי פִּיהֶם, [כמו] אַרְיֵה טֶרֶף וְשֹׂאֵג [אויבי הם כמו אריה הטורף כאשר הוא שואג].

(14) Continuation: *In reality, lions first roar, then ravage. The reversed order, poetically, may aim to point to the Poet's anguished bewilderment. Also, it may hint to the potential danger of his enemies. Even if now they just roar, compared to lions, their roar heralds their upcoming vicious attack. Note the gradual progression in the Poet's imagery of his rapacious enemies: from a terrifying herd of many bulls, mighty, yet non-carnivorous, to the most fearsome and ravaging of animals.*

They [my enemies] divulged against me their open mouth [appearing] like carnivorous roaring lions.

They [my enemies] divulged against me their open mouth; [they are/act] like a lion, that devours when it roars.

טו) כַּמִּים נִשְׁפָּכְתִּי וְהִתְפָּרְדוּ כָּל עֲצְמוֹתַי הִנֵּה לִבִּי כְּדוֹג נִמְס בְּתוֹךְ מַעֲי.

טו) [נמס] כַּמִּים נִשְׁפָּכְתִּי, וְהִתְפָּרְדוּ כָּל עֲצְמוֹתַי; הִנֵּה לִבִּי כְּדוֹג, נִמְס בְּתוֹךְ מַעֲיִם.

טו) כַּמִּים נִשְׁפָּכְתִּי, וְהִתְפָּרְדוּ כָּל עֲצְמוֹתַי; הִנֵּה לִבִּי כְּדוֹג, נִמְס בְּתוֹךְ מַעֲי.

(15) Psychosomatic fear: תאור פסיכולוגי של פחד הקשור בנפשו ובגוף

Like spilled water [*I melted*], my cracking bones were disjointed. My heart, like wax, melted within my guts.

Like water, I was spilled, as my cracking bones were disjointed. My heart, like wax, melted within my guts.

(טז) יבש כחרש פחי, ולשוני מדבק מלקוסי ולעפר מות תשפתני.

(טז) יבש כחרש פחי, ולשוני מדבק [אל] מלקוסי [=לסתותי], ולעפר מות תשפתני.

(טז) יבש כחרש פחי [קרי, חכי] ולשוני מדבק מלקוסי, ולעפר-מות תשפתני.

(16) The shadow of death: 'You boil me to the dust of death'

Dry like a shard of clay is my strength; my tongue cleaves to my jaws – You boil me to the dust of death.

Dry like a shard of clay is my palate; my tongue cleaves to my jaws, boiling/thrusting me to the dust of death.

(יז) פי סבבוני בלבים [לא מבזמים], עדת מרעים; הקיפוני פארי - ידי ורגלי.

(יז) פי סבבוני [עדת] בלבים, עדת מרעים; הקיפוני פארי, [קשרו] ידי ורגלי.

(יז) פי סבבוני בלבים, עדת מרעים, הקיפוני [פארי, קרי קשרו] ידי ורגלי.

(17) Dogs: *In ancient Israel, dogs were not yet domesticated; they were reviled as roaming scavengers.*

For a pack of [*evil*] dogs surround me, a band of evil-doers; they encircle me like lions and tie me hands to legs.

For a pack of [*evil*] dogs surround me, a band of evil-doers; they encircle me tying me hands to legs.

(יח) [אני] אספר כל עצמותי, המה יביטו יראו בי.

(יח) [כאשר] אספר כל עצמותי, המה יביטו יראו בי. [אני-המה]

(יח) [המה] אספר [=קרי, יספרו] כל עצמותי, המה יביטו יראו בי. [המה]

(18) Watched by enemies: *Their voyeurism is annoyingly present whether he or they count his broken bones.*

As I count my [*broken*] bones, they look and watch me [*gleefully*]

They count my [*broken*] bones, and they look and watch me [*gleefully*]

(יט) ?חלקו בגדי להם, ועל לבושי נפילו גורל.

(יט) ?חלקו בגדי [=שיש לי] להם, ו[גם] על לבושי [=שאני לובש] נפילו גורל.

(יט) ?חלקו בגדי [רמז לבגידה] להם, ועל לבושי [רמז לבושה] נפילו גורל.

שתי אפשרויות: תאור של גזל ממש או מטפורה של לעג; רמז ל (ו) בך בטהו ולא בושו].

(19) From voyeurism to property misappropriation: *Stealing garments he wears and owns.*

[*Total robbery*] They divide to themselves my garments [*I own*] and [*even*] on my cloth [*I wear*] they cast a lot.

[*Metaphorically, in mockery*] They point to me as traitor, and accuse/shame me as being shameless.

(כ) ואתה יי, אל תרחק! אגלית, לעזרתי חושה! [אתה-אני]

(כ) ואתה יי, אל תרחק! [=אל תתמהמה] אגלית [=אלי החזק, כמו 'אגלת השחר'], לעזרתי חושה! [תרחק! בניגוד ל'חושה!]

(כ) ואתה יי, אל תרחק! [מעזרתי, רמז ל'רחוק מישועתי] אגלית [מכוחי, אל תרחק!], לעזרתי חושה!

(20-21-22) Supplication: You-I-they – enemy as beastly

But You, O God, do not wait [or, *be not slow*]! O my Strength, hurry to/speed my help!

But You, O God, be not far [*from my help*]! Do not wait [or, *be not slow*] to strengthen me! To my help – hurry!

(כא) הצילה מקרב נפשי, מיד קלב [=כלבים] יחידתי.

(כא) הצילה מקרב נפשי [יחידתי], [הצילה] מיד קלב, [נפשי] יחידתי.

(כא) הצילה מקרב נפשי, מיד קלב יחידתי.

Rescue my [*only one*] life from the sword; [*rescue it*] from the [*sword held by*] vicious dogs [=my enemies].

Rescue my life from the [*grip of*] a sword; [*rescue it from the grip/hand of*] vicious dogs [*kelev=arye* in v 22].

(כב) הושיעני מפי ארנה, ומקרני רמים [ראמים] עניתני.

(כב) הושיעני מפי ארנה, ומקרני רמים [הושיעני] – עניתני.

(כב) הושיעני מפי ארנה [- עניתני!]; [ומפי ארנה] ומקרני רמים – עניתני! [פה/קרון]

Rescue me from the mouth of a lion and the horns of rams [*oryx leucoryx*] – You [*O God*] have answered me!

Rescue me from the mouth of a lion; [*from both, it and*] the horns of rams - You [*O God*] have answered me!

(כג) אספרה [אספר+מוארך; elaborately; extended] שמך לאחי, בתוך קהל אהללך.

(כג) אספרה [אהלל] שמך לאחי [בתוך קהל]; [לאחי] בתוך קהל, [אספרה שמך ג] אהללך.

(כג) אספרה שמך לאחי; בתוך קהל אהללך.

(23-32) Votiv Conclusion:

I will relate/articulate Your Name and praise You amid an assembly of my brothers [*as follows*]:

I will relate/articulate Your Name to my brothers; amid a crowd, I will praise You [*as follows*]:

(כד) יראי יי הללוהו, כל זרע יעקב כבדוהו; וגורו ממנו, כל זרע ישראל.

(כד) יראי יי, הללוהו! כל זרע יעקב, כבדוהו! וגורו ממנו, כל זרע ישראל!

(כד) יראי יי הללוהו, כל זרע יעקב כבדוהו; וגורו ממנו, כל זרע ישראל.

You, God's devotees, praise Him! All the seed of Jacob, worship Him! Revere Him You all the seed of Israel!

God's devotees: Praise Him! All the seed of Jacob: Worship Him! Revere Him! All (you) the seed of Israel!

(כה) פי לא בזה ולא שקץ ענות עני ['affliction of the afflicted'] ולא הסתיר פניו ממנו ובשועו אליו שמע.

(כה) פי לא בזה ולא שקץ ענות עני, ולא הסתיר פניו ממנו; ובשועו אליו, שמע.

(כה) פי לא בזה ולא שקץ ענות עני. [ובשועו אליו] - לא הסתיר פניו ממנו; ובשועו אליו, שמע.

(25) *The alliterative עָנִי עָנִי is semantically interrelated. עָנִי is anguish/response; עָנִי is a protesting pauper.*

He rebuffs not, abhors not, the beggar's plea, He hides not His face from him; when he cries to Him, He listens.
He rebuffs not, nor abhors, the beggar's plea, When he cries to Him, He hides not His face from him, He listens.

(כו) מֵאֲתָךְ תִּהְלֶתִי בְּקֹהֶל רַב, גְּדָרֵי אֲשֶׁלֶם נִגְדַּי יִרְאִיו.

(כו) מֵאֲתָךְ [גְּדָרֵי] תִּהְלֶתִי [אֲשֶׁלֶם] בְּקֹהֶל רַב, גְּדָרֵי [תִּהְלֶתִי] אֲשֶׁלֶם נִגְדַּי יִרְאִיו.

(כו) מֵאֲתָךְ תִּהְלֶתִי. [גְּדָרֵי אֲשֶׁלֶם] בְּקֹהֶל רַב, גְּדָרֵי אֲשֶׁלֶם [בְּקֹהֶל רַב] נִגְדַּי יִרְאִיו.

(26) *The puzzling phrase מֵאֲתָךְ תִּהְלֶתִי rather than לְךָ תִּהְלֶתִי is indicative: see: I Chron. 29:14, Mishna Avot 3:7.*

[To You] From You, is my votive praise. My vows I will remit/complete before a crowd of God's devotees.

[To You] From You, comes my praise. My votive vows I will remit/complete before a crowd of God's devotees.

(כז) יֵאָכְלוּ עֲנֻיִם וַיִּשְׂבְּעוּ יִהְלְלוּ יְיָ דְרָשׁוּ יְחִי לְבַבְכֶם לְעַד.

(כז) יֵאָכְלוּ עֲנֻיִם וַיִּשְׂבְּעוּ, יִהְלְלוּ יְיָ דְרָשׁוּ, יְחִי לְבַבְכֶם לְעַד.

(כז) יֵאָכְלוּ עֲנֻיִם וַיִּשְׂבְּעוּ יִהְלְלוּ יְיָ דְרָשׁוּ יְחִי לְבַבְכֶם לְעַד.

(27) *The noun 'anawim' depicts both spiritual/economic traits, humble/poor; it parallels דְרָשׁוּ God's seekers.*

Let the pious/needful eat and enjoy. Let God's seekers praise Him. May your appetites be revitalized for long

Let the 'anawim' eat and be satisfied. Let God's seekers praise Him. May your cheerful mood endure!

(כח) יִזְכְּרוּ וַיִּשְׂבּוּ אֵל יְיָ כָּל אֶפְסֵי אֶרֶץ וַיִּשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵיהֶּ כָּל מִשְׁפְּחוֹת גּוֹיִם.

(כח) יִזְכְּרוּ וַיִּשְׂבּוּ אֵל יְיָ כָּל אֶפְסֵי אֶרֶץ, וַיִּשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵיהֶּ כָּל מִשְׁפְּחוֹת גּוֹיִם.

(כח) יִזְכְּרוּ וַיִּשְׂבּוּ אֵל יְיָ [כָּל מִשְׁפְּחוֹת גּוֹיִם] כָּל אֶפְסֵי אֶרֶץ וַיִּשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵיהֶּ כָּל מִשְׁפְּחוֹת גּוֹיִם [כָּל אֶפְסֵי אֶרֶץ].

(28) All far ends of Earth will affirm God and return to Him; all families of the nations will kneel before **You!**

(28) All families of all nations, at all the far ends of Earth, will affirm and return to God - All will worship **You!**

(כט) כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה, וּמִשָּׁל בְּגוֹיִם.

(כט) כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה [יְיָ] וּמִשָּׁל בְּגוֹיִם.

(כט) כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה, וּמִשָּׁל בְּגוֹיִם.

(29) To God is the kingship! God is the Ruler over the nations.

(29) To God is the kingship, for He rules over the nations.

(ל) אֲכָלוּ וַיִּשְׂתַּחֲווּ כָּל דְּשָׁנֵי אֶרֶץ לִפְנֵי יְקָרְעוּ כָּל יוֹרְדֵי עֶפְרַיִם וַנִּפְשְׁוּ לֹא חַיָּה.

(לא) וַרְעוּ וַעֲבָדוּ וַסִּפְרוּ לְאֲדֹנָי לְדוֹר.

(לב) יָבֹאוּ וַיִּגִּידוּ אֲדָקְתוֹ לְעַם נוֹלָד כִּי עָשָׂה.

(30-32) Conclusion: "They ate" in verse 30 – אֲכָלוּ וַיִּשְׂתַּחֲווּ כָּל דְּשָׁנֵי אֶרֶץ – is connected to verse 27 – אֲכָלוּ עֲנֻיִם וַיִּשְׂבְּעוּ – The "fat ones of the earth" – כָּל דְּשָׁנֵי אֶרֶץ – are contrasted with the עֲנֻיִם. The phrase כָּל יוֹרְדֵי עֶפְרַיִם refers to all humans alive – not the dead! It means 'all mortals'. This phrase parallels the puzzling phrase לֹא חַיָּה. Both

phrases – *and וַנִּפְשׁוּ לֹא תִהְיֶה כָּל יוֹרְדֵי עֶפְרָא* --are complementary: *All mortals; none of whom is able to keep himself alive forever. The lives of all mortals stem from and depend on the will of God, solely. Mortals however can worship and praise God. The dead cannot. The general idea of verses 30-32 is as follows:*

All humans, whether presently humble or arrogant, poor or prosperous – including “all the fat of the earth” – will ultimately acknowledge God and worship Him. While alive, they will recognize and acknowledge their mortality - that they are destined to perish and turn to dust. They will be compelled to face the realization that they are unable to sustain/revive their own lives.

Though humans are doomed to die – they are mortals and will not live forever – they still entertain a vision of continuity and destiny – in living and relating to God. Their descendents (‘seed’) will continue to live and worship Him. Their ‘seed’ will appear alive (‘come’) and declare - to the Master (God) and to the newly born folk - His righteousness and deeds.

Appendix:

On Verse 26 - *מֵאֲתֶרְךָ תְּהַלְתִּי* – Giving to God what comes from Him

דברי הימים א כט:י-טו

[י] וַיְבָרֶךְ דָּוִד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקְּהָל, וַיֹּאמֶר דָּוִד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אֲבִינּוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם, [יא] לָךְ יְיָ הַגְּדֹלָה וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנְּצִיחַ וְהַהוֹדָה כִּי־כָל בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ. לָךְ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמְּתַנְשָׂא לְכָל לְרָאשׁ. [יב] וְהַעֲשֵׂר וְהַכְּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ, וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּכָל, וּבְיַדְךָ כַּחַ וְגְבוּרָה, וּבְיַדְךָ לְגִדְל וּלְחַזֵּק לְכָל. [יג] וְעַתָּה, אֱלֹהֵינוּ, מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ, וְיִמְהַלְלִים לְשֵׁם תְּפָאֶרְתֶּךָ. [יד] וְכִי מִי אֲנִי, וּמִי עַמִּי, כִּי־נִעְצֹר כַּח לְהַתְנַדֵּב כְּזֹאת? כִּי־מִמֶּךָ הַכָּל, וּמִיַּדְךָ נָתַנוּ לָךְ. [טו] כִּי־גֵרִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ, וְתוֹשְׁבִים כָּל־אֲבוֹתֵינוּ, כִּצְלַל יְמֵינוּ עַל־הָאָרֶץ, וְאִין מִקְּוָה.

משנה אבות ב:ז

רבי אלעזר איש ברתותא אומר: מן לו משלו, שאמה ושלה שלו. וכן בדרך הוא אומר (דברי הימים א כט:יד), כי ממך הכל ומיך נתנו לך.

Chronicles I 29:10-15

[10] Then David recited a *berakha* to Hashem in sight of the entire congregation, and David said: 'You, Hashem, God of Israel, are *Barukh* [=Source of the flow of all our abundance]. You are our Father, from antiquity to eternity. [11] To You, Hashem, belong the greatness, strength, glory, victory, and beauty, as well as all in the sky and the ground. To You, Hashem, is the kingship, transcending all as Head. [12] Prosperity and dignity come from You; You rule over all, having power and strength, and having the authority to elevate and strengthen all. [13] And now, our God, we thank You and praise Your glorious Name. [14] For who am I, and who are my people, that we could master strength to volunteer like this? For from You come all! and from your Hand, we ‘gave’ You. [15] For as sojourners we stand in Your Presence, as residences like all our ancestors; like shadows are our days passing on earth, without hope.

Mishna Avot 2:7:

Rabbi Elazar of Bartota says: Give Him of His, for you and yours are His. So says David (Chronicles I 29:14), For from You come all! and from your Hand, we ‘gave’ You.